



ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ

ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

25 лютого 2020 року Справа № 804/5496/15 Дніпропетровський окружний адміністративний суд у складі колегії:

головуючого судді судді судді Боженко Н.В. Озерянської С.І. Верба І.О. розглянувши в порядку письмового провадження в м.Дніпрі адміністративну справу за позовною заявою ОСОБА_1 до Офісу Генерального прокурора, прокуратури м.Києва про скасування наказу №217к від 23.03.2015 року, поновлення на посаді, стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу та зобов'язання вчинити певні дії, -

ВСТАНОВИВ:

20 квітня 2015 р. до Дніпропетровського окружного адміністративного суду надійшов позов ОСОБА_1 до Генеральної прокуратури України із позовними вимогами:

- скасувати наказ Генерального прокурора України №217к від 23.03.2015 р. про звільнення ОСОБА_1 з посади прокурора міста Києва;
- поновити ОСОБА_1 на посаді прокурора міста Києва;
- стягнути з Генеральної прокуратури України на користь ОСОБА_1 середній заробіток за час вимушеного прогулу, починаючи з 24.03.2015 р. і до моменту фактичного поновлення на роботі;
- зобов'язати Генеральну прокуратуру України проінформувати Міністерство юстиції України (01001, м.Київ, вул. Архітектора Городецького, 13, ідентифікаційний код 00015622) про відкликання відомостей про застосування до ОСОБА_1 заборони, передбаченої ч. 3 ст. 1 Закону України «Про очищення влади».

Позовні вимоги обґрунтовані протиправністю наказу про звільнення ОСОБА_1 з посади прокурора міста Києва. Позивач вважає незаконним застосування до нього заборони, передбаченої ст. ст. 1, 3 Закону України «Про очищення влади» та його звільнення, у зв'язку з обійманням позивачем у період з 26.07.2013 р. по 17.04.2014 р. посади заступника прокурора Луганської області, посилаючись на положення Конституції України та висновки Конституційного Суду України, відображені в рішеннях №5-рп/2005 від 22.09.2005р., №19-рп/2010 від 09.09.2010 р., №5-рп/2002 від 20.03.2002 р., №20-рп/2004 від 01.12.2004 р., №4-рп/2007 від 18.06.2007 р. Позивач стверджує, що спірне рішення відповідача прийнято не в умовах воєнного чи надзвичайного стану та у зв'язку з його прийняттям було протиправно допущено обмеження його права на працю та доступу до державної служби. Звільнення позивача із посади прокурора міста Києва на підставі Закону України «Про очищення влади», на думку останнього, є порушенням вимог Конвенції з прав людини та практики Європейського суду з прав людини, яка є джерелом права в Україні. З огляду на незаконне звільнення ОСОБА_1 зазначає, що його необхідно поновити на займаній ним перед звільненням посаді та присудити на його користь суму середнього заробітку за час вимушеного прогулу. Крім того, позивач зауважив, що з метою захисту його прав на повагу до честі та гідності, враховуючи внесення стосовно позивача відомостей до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади» на підставі протиправного рішення відповідача, слід зобов'язати останнього проінформувати Міністерство юстиції України про відкликання відомостей про застосування до ОСОБА_1 заборони, передбаченої ч. 3 ст. 1 Закону України «Про очищення влади».

Справі за вищезазначеним позовом присвоєно єдиний унікальний номер судової справи 804/5496/15 та у зв'язку з автоматичним розподілом дана адміністративна справа була передана для розгляду судді Боженко Н.В.

Згідно розпорядження від 22.04.2015 року № 231д щодо призначення колегіального складу суддів за допомогою автоматизованої системи документообігу, згідно службової записки судді, призначено колегіальний склад суду по справі №804/5496/15 за допомогою автоматизованої системи документообігу.

Ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 22 квітня 2015 р. відкрито провадження по справі № 804/5496/15, призначено справу до розгляду у судовому засіданні. Розгляд справи ухвалено здійснювати колегією у складі трьох суддів: головуєчий суддя - Боженко Н.В., судді - Озерянська С.І., Сидоренко Д.В.

29 квітня 2015 р. представником позивача подано до суду клопотання про зупинення провадження по справі №804/5496/15 до винесення Конституційним Судом України рішення у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень ч.ч. 3, 6 ст. 1, ч.ч. 1, 2, 3, 4, 8 ст. 3, п. 2 ч. 5 ст. 5, п. 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про очищення влади».

12 травня 2015 р. до суду надійшли заперечення на позовну заяву від Генеральної прокуратури України, в яких відповідач зазначив, що згідно з п. 4 ч. 2 ст. 3 Закону України «Про очищення влади» заборона, передбачена ч. 3 ст. 1 Закону, застосовується до осіб, які обіймали посаду керівника, заступника керівника територіального (регіонального) органу прокуратури України у період з 21.11.2013 р. по 22.02.2014 р. та не були звільнені у цей період з відповідної посади за власним бажанням. Відповідач зауважив, що норми Закону України «Про очищення влади» мають імперативний характер та підлягають безумовному виконанню уповноваженими органами та їх посадовими особами та не передбачають жодних застережень чи виключень, які б слугували підставою для заборони звільнення осіб, які підпадають під критерії, що передбачені ч. 2 ст. 3 Закону, як і не передбачають встановлення будь-яких обставин чи фактів стосовно таких осіб для вирішення питання про їх звільнення на підставі п. 7-2 ст. 36 КЗпПУ. Генеральною прокуратурою України встановлено, що ОСОБА_1, працював в органах прокуратури України з 26.07.2013 р. по 17.04.2014 р. на посаді заступника прокурора Луганської області, а, отже, позивач у період з 21.11.2013 р. по 22.02.2014 р. обіймав посаду, передбачену п. 4 ч. 2 ст. 3 Закону та не був звільнений у цей період з відповідної посади за власним бажанням, у зв'язку з чим був звільнений із займаної посади згідно наказу №217 к від 23.03.2015 р. у зв'язку з припиненням трудового договору за п. 7-2 ст. 36 КЗпПУ з підстав, передбачених Законом. При цьому, відповідач зауважив, що жодних рішень з приводу неконституційності чи тлумачень Закону або його окремих положень та п. 7-2 ст. 36 КЗпПУ - Конституційним Судом України не приймалось. Враховуючи викладене, відповідач вважає, що спірний наказ був виданий на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачений Конституцією та законами України. Крім того, відповідач зазначив, що позовні вимоги стосовно зобов'язання Генеральної прокуратури України поінформувати Міністерство юстиції про відкликання відомостей щодо застосування до позивача заборони, передбаченої ч. 3 ст. 1 Закону України «Про очищення влади» не ґрунтуються на нормах чинного законодавства.

Ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 12 травня 2015 р. клопотання представника позивача про зупинення провадження у справі задоволено та провадження у справі № 804/5496/15 зупинено до вирішення Конституційним судом України справи за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин третьої, шостої статті 1, частин першої, другої, третьої, четвертої, восьмої статті 3, пункту 2 частини п'ятої статті 5, пункту 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону України "Про очищення влади".

08 січня 2020 р. до суду надійшло клопотання позивача про поновлення провадження у справі №804/5496/15.

Згідно розпорядження від 09.01.2020 року № 12 д щодо внесення змін до складу колегії суддів за допомогою автоматизованої системи документообігу, внесено зміни до складу колегії по адміністративній справі №804/5496/15 за допомогою автоматизованої системи документообігу та замінено суддю - члена колегії Сидоренко Д.В., у зв'язку із перебуванням у тривалій відпустці, на іншого суддю Верба І.О. (витяг з протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 09.01.2020 р.).

Ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 09 січня 2020 р. провадження у справі №804/5496/15 поновлено та ухвалено розглядати дану справу за правилами спрощеного позовного провадження з повідомленням (викликом) сторін в судовому засіданні, проведення якого призначене на 16 січня 2020 р.

Ухвалою від 09 січня 2020 року Дніпропетровським окружним адміністративним судом зобов'язано відповідача надати до суду довідку про розмір середньої заробітної плати ОСОБА_1 за останні 2 календарні місяці роботи, що передують винесенню наказу №217к від 23.03.2015 р. та розрахунок суми середньої заробітної плати ОСОБА_1 за час вимушеного прогулу з дня звільнення позивача із займаної посади у Генеральній прокуратурі України по 16 січня 2020 р.

16 січня 2020 р. позивачем подано до суду клопотання про розгляд справи без його участі в письмовому провадженні та клопотання, в якому ОСОБА_1 просив суд вирішити питання щодо заміни відповідача (Генеральна прокуратура України) на правонаступника - Офіс Генерального прокурора по справі №804/5496/15, зазначивши про надання згоди як на відповідну заміну, так і на залучення Офісу Генерального прокурора до участі у справі в якості співвідповідача.

Ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 16 січня 2020 р. суд задовольнив клопотання ОСОБА_1 про заміну відповідача його правонаступником в адміністративній справі №804/5496/15 та ухвалив замінити первинного відповідача у справі з Генеральної прокуратури України на її правонаступника - Офіс Генерального прокурора.

Крім того, у даній ухвалі суд витребував від Офісу Генерального прокурора довідку про розмір середньої заробітної плати ОСОБА_1 за останні 2 календарні місяці роботи, що передують винесенню наказу №217к від 23.03.2015 р. та розрахунок суми середньої заробітної плати ОСОБА_1 за час вимушеного прогулу з дня звільнення позивача із займаної посади у Генеральній прокуратурі України по 30 січня 2020 р.

23 січня 2020 р. до суду надійшли від Офісу Генерального прокурора відзив на позовну заяву, заява про розгляд справи за правилами загального позовного провадження та клопотання про здійснення розгляду справи без участі представника Офісу Генерального прокурора.

У відзиві на позовну заяву Офіс Генерального прокурора зазначив, що з набранням чинності 16.10.2014 р. Законом України «Про очищення влади» розпочато процедуру люстрації. Відповідач зазначив, що норми Закону України «Про очищення влади» є спеціальними по відношенню до інших нормативно-правових актів, мають імперативний характер та підлягають безумовному виконанню уповноваженими органами та їх посадовими особами у визначений Законом строк. Також відповідач наголосив, що Законом не встановлено жодних застережень чи виключень стосовно заборони звільнення осіб, які підпадають під критерії, передбачені ч. 1 ст. 3 Закону, на виконання вимог п. 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону. При цьому, як зауважив відповідач, для вирішення питання про звільнення таких осіб на підставі п. 7-2 ч. 1 ст. 36 КЗпПУ Законом не передбачено обов'язку встановлення будь-яких обставин чи фактів стосовно таких осіб, у тому числі належності до кола осіб, які своїми рішеннями, діями чи бездіяльністю здійснювали заходи, спрямовані на узурпацію влади Президентом України ОСОБА_2, підрив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини. З огляду на викладене, відповідач зазначив, що при виданні спірного наказу Генеральний прокурор України діяв на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України з використанням повноваження з метою, з якою ці повноваження надано, обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення, безсторонньо, пропорційно та своєчасно. Відповідач вважає безпідставними доводи ОСОБА_1 щодо відсутності у нормативно-правових актах терміну «територіальний (регіональний) орган прокуратури» та доводи про те, що люстрація є видом юридичної відповідальності, в той час як відповідачем проігноровано принцип індивідуального підходу при притягненні позивача до юридичної відповідальності, чим порушено ст. ст. 61, 62 Конституції України. Відповідач зауважив, що на даний час положення Закону України «Про очищення влади» неконституційними не визнано, у зв'язку з чим адміністративний суд може здійснювати перевірку спірного наказу лише за критеріями, передбаченими ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України. Також у відзиві відповідач повідомив суд про необґрунтованість доводів щодо стягнення з Офісу Генерального прокурора суми середнього заробітку за час вимушеного прогулу з огляду на те, що нарахування та виплата ОСОБА_1 заробітної плати здійснювались прокуратурою міста Києва, яка є належним відповідачем в частині даних позовних вимог та не може надати до суду витребувані документи. Також відповідач зауважив, що чинним законодавством не передбачено відкликання з Реєстру відомостей про особу, щодо якої застосовано заборону.

Ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 30 січня 2020 р. залучено до участі у справі прокуратуру м.Києва, в якості другого відповідача по справі №804/5496/15.

Ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 30 січня 2020 р. ухвалено розглядати справу № 804/5496/15 за правилами загального позовного провадження та замінити засідання для розгляду справи по суті підготовчим засіданням, яке призначено на 18 лютого 2020 року, а також витребувано у прокуратури м.Києва довідку про розмір середньої заробітної плати ОСОБА_1 за останні 2 календарні місяці роботи, що передують винесенню наказу №217к від 23.03.2015 р., з урахуванням основної заробітної плати та додаткових доплат та розрахунок суми середньої заробітної плати ОСОБА_1 за час вимушеного прогулу з дня звільнення позивача із займаної посади у Генеральній прокуратурі України по 18 лютого 2020 р.

В тому числі, у даній ухвалі суд запропонував позивачу надати до суду інформацію про працевлаштування та отримання доходу у період з 24.03.2015 р. по теперішній час.

18 лютого 2020 р. до суду надійшло клопотання ОСОБА_1 про залучення до матеріалів справи доказів, а саме: копії трудової книжки позивача та оригіналів довідок про заробітну плату за 2015-2019 рр.

Також 18 лютого 2020 р. ОСОБА_1 подано до суду клопотання про закриття підготовчого судового засідання, розгляд справи без участі позивача у письмовому провадженні та клопотання про долучення до матеріалів справи додаткових документів.

Ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 18 лютого 2020 р. закрито підготовче провадження та призначено справу до судового розгляду по суті на 25 лютого 2020 р.

У судові засідання, призначене на 25 лютого 2020 р., позивач або його уповноважений представник та представники відповідачів не з'явилися, учасники справи були належним чином повідомлені про дату, час та місце судового розгляду справи, що підтверджується матеріалами справи.

В матеріалах справи містяться заяви позивача про розгляд справи в порядку письмового провадження та клопотання про здійснення розгляду справи за відсутності представника Офісу Генерального прокурора.

Від прокуратури м.Києва до суду не надійшло заяв чи клопотань про відкладення розгляду справи по суті чи оголошення перерви.

Згідно ч. 3 ст. 194 Кодексу адміністративного судочинства України, учасник справи має право заявити клопотання про розгляд справи за його відсутності.

Відповідно до ст. 205 Кодексу адміністративного судочинства України, у разі якщо немає перешкод для розгляду справи у судовому засіданні, визначених цією статтею, але всі учасники справи не з'явилися у судове засідання, хоча і були належним чином повідомлені про дату, час і місце судового розгляду, то суд має право розглянути справу у письмовому провадженні у разі відсутності потреби заслухати свідка чи експерта.

Враховуючи наведене, у зв'язку із неприбуттям у судове засідання всіх осіб, які беруть участь у справі, належним чином повідомлених про дату, час і місце судового розгляду, надходження до суду від учасників справи клопотань про розгляд справи у письмовому провадженні, а також за відсутності потреби заслухати свідка чи експерта, колегія суддів дійшла висновку про розгляд справи в порядку письмового провадження за наявними у справі письмовими доказами.

Дослідивши матеріали, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини справи, на яких ґрунтуються вимоги позову, об'єктивно оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд встановив наступні обставини справи.

З 2001 року ОСОБА_1 був працевлаштований в органах прокуратури України.

У період з 26.07.2013 р. по 17.04.2014 р. позивач працював на посаді заступника прокурора Луганської області на підставі наказу Генеральної прокуратури України №394 к від 26.07.2013 р. та був звільнений із займаної посади в порядку переведення на посаду прокурора Деснянського району м.Києва на підставі наказу Генеральної прокуратури України №652 к від 17.04.2014 р.

З 25 червня 2014 р. призначений на посаду прокурора м.Києва.

16 жовтня 2014 р. набув чинності Закон України «Про очищення влади».

20 березня 2015 р. позивачем подано до Генеральної прокуратури України заяву, в якій ОСОБА_1 повідомив про відсутність щодо нього заборони, визначеної ч. 3 або ч. 4 ст. 1 Закону України «Про очищення влади» та надав згоду на проходження перевірки.

Довідкою від 11 березня 2015 року про результати вивчення особової справи щодо застосування заборон, визначених Законом України «Про очищення влади» встановлено, що позивач з працював в органах прокуратури України з 26.07.2013 по 17.04.2014 на посаді заступника прокурора Луганської області.

Наказом Генеральної прокуратури України № 217 к від 23.03.2015 р. позивача було звільнено з посади прокурора м.Києва, зв'язку з припиненням трудового договору відповідно до п.7-2 ст. 36 Кодексу законів про працю України та увільнено від обов'язків голови колегії прокуратури міста.

Не погодившись із наказом про звільнення, ОСОБА_1 звернувся до Дніпропетровського окружного адміністративного суду із даним позовом.

Вирішуючи спір по суті та надаючи оцінку спірним правовідносинам, суд виходить з наступного.

Відповідно до статті 43 Конституції України, кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується. Держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізує програми професійно-технічного навчання, підготовки і перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб. Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом. Громадянам гарантується захист від незаконного звільнення.

Відповідно до частини 2 статті 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтею 5-1 Кодексу законів про працю України визначено гарантії забезпечення права громадян на працю. Так, держава гарантує працездатним громадянам, які постійно проживають на території України, зокрема, правовий захист від необґрунтованої відмови у прийнятті на роботу і незаконного звільнення, а також сприяння у збереженні роботи (пункт 6 частини 1 статті 5-1 Кодексу законів про працю України).

З 16 жовтня 2014 року набрав чинності Закон України «Про очищення влади» №1682-VII від 16 вересня 2014 р. (далі - Закон).

У відповідності до статті 1 Закону - очищення влади (люстрація) це встановлена цим Законом або рішенням суду заборона окремим фізичним особам обіймати певні посади (перебувати на службі) (далі - посади) (крім виборних посад) в органах державної влади та органах місцевого самоврядування (надалі Закон).

Очищення влади (люстрація) здійснюється з метою недопущення до участі в управлінні державними справами осіб, які своїми рішеннями, діями чи бездіяльністю здійснювали заходи (та/або сприяли їх здійсненню), спрямовані на узурпацію влади Президентом України ОСОБА_2, підрив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини, і ґрунтується на принципах: верховенства права та законності; відкритості, прозорості та публічності; презумпції невинуватості; індивідуальної відповідальності; гарантування права на захист.

Протягом десяти років з дня набрання чинності цим Законом посади, щодо яких здійснюється очищення влади (люстрація), не можуть обіймати особи, зазначені у частинах першій, другій, четвертій та восьмій статті 3 цього Закону, а також особи, які не подали у строк, визначений цим Законом, заяви, передбачені частиною першою статті 4 цього Закону (частина 3 статті 1 Закону).

Рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень при виконанні цього Закону оскаржуються в судовому порядку (частини 9 статті 1 Закону).

Відповідно до частини 5 статті 1 Закону заборона, передбачена частиною третьою або четвертою цієї статті, може застосовуватися до особи лише один раз.

Отже, стаття 1 Закону визначає поняття люстрації, основні засади очищення влади та її мету, строки, протягом яких особи, зазначені у частинах 1, 2, 4, 8 статті 3 цього Закону, не можуть обіймати посади, щодо яких здійснюється очищення влади, тобто встановлює заборони.

Статтю 2 Закону передбачено, що заходи з очищення влади (люстрації) здійснюються щодо: 1) Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністра України, а також міністра, керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів України, Голови Національного банку України, Голови Антимонопольного комітету України, Голови Фонду державного майна України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України, їх перших заступників, заступників; 2) Генерального прокурора України, Голови Служби безпеки України, Голови Служби зовнішньої розвідки України, начальника Управління державної охорони України, керівника центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику, керівника податкової міліції, керівника центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, їх перших заступників, заступників; 3) військових посадових осіб Збройних Сил України та інших утворених відповідно до законів військових формувань, крім військовослужбовців строкової військової служби та військовослужбовців служби за призовом під час мобілізації; 4) членів Вищої ради юстиції, членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, професійних суддів, Голови Державної судової адміністрації України, його першого заступника, заступника; 5) Глави Адміністрації Президента України, Керівника Державного управління справами, Керівника Секретаріату Кабінету Міністрів України, Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики, їх перших заступників, заступників; 6) начальницького складу органів внутрішніх справ, центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику, податкової міліції, центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері цивільного захисту; 7) посадових та службових осіб органів прокуратури України, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, Управління державної охорони України, Національного банку України; 8) членів Центральної виборчої комісії, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, голів та членів національних комісій, що здійснюють державне регулювання природних монополій, державне регулювання у сферах зв'язку та інформатизації, ринків цінних паперів і фінансових послуг; 9) керівників державних, у тому числі казенних, підприємств оборонно-промислового комплексу, а також державних підприємств, що належать до сфери управління суб'єкта надання адміністративних послуг; 10) інших посадових та службових осіб (крім виборних посад) органів державної влади, органів місцевого самоврядування; 11) осіб, які претендують на зайняття посад, зазначених у пунктах 1- 10 цієї частини.

Згідно із п. 4 ч. 2 ст. 3 Закону, заборона, передбачена частиною третьою статті 1 цього Закону, застосовується до осіб, які обіймали посаду (посади) у період з 21 листопада 2013 року по 22 лютого 2014 року та не були звільнені в цей період з відповідної посади (посад) за власним бажанням: керівника, заступника керівника територіального (регіонального) органу прокуратури України, Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ України, центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику, податкової міліції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, районах у місті Києві.

Підпунктом 1 пункту 2 «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про очищення влади» визначено, що впродовж десяти днів з дня набрання чинності цим Законом керівник органу (орган), до повноважень якого належить звільнення та/або ініціювання звільнення з посади осіб, до яких застосовується заборона, зазначена в частині третій статті 1 цього Закону, на основі критеріїв, визначених частиною першою статті 3 цього Закону, на підставі відомостей, наявних в особових справах цих осіб: звільняє цих осіб з посад або надсилає керівнику органу (органу), до повноважень якого належить звільнення з посади таких осіб, відповідні документи для їх звільнення не пізніше ніж на 10 робочий день з дня отримання таких документів.

Так, у довідці про результати вивчення особової справи щодо застосування заборони, визначених Законом України «Про очищення влади», підписаної 11 березня 2015 року, визначено, що за результатами вивчення особової справи ОСОБА_1 встановлено, що останній у період з 22 листопада 2013 року по 22 лютого 2014 року обіймав посаду,

віднесена до категорії «заступника керівника територіального (регіонального) органу прокуратури України», передбачена п. 4 ч. 2 ст. 3 Закону України «Про очищення влади» та не був звільнений з неї за власним бажанням.

Отже, за результатами проведеної Генеральною прокуратурою України перевірки відомостей, зазначених в особовій справі та/або трудовій книжці встановлено, що до ОСОБА_1 застосовується заборона, визначена частиною 3 статті 1 Закону України «Про очищення влади».

Згідно із приписами частини 1 та частини 2 статті 19 Закону України «Про міжнародні договори України», чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства і застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства. Якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Відповідно до Закону України «Про ратифікацію Конвенції про захист прав і основних свобод людини 1950 року, Протоколу № 1 та протоколів № № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції» Україна повністю визнає обов'язковою і без укладення спеціальної угоди юрисдикцію Європейського суду з прав людини в усіх питаннях, що стосуються тлумачення і застосування Конвенції.

Згідно з частиною 2 статті 21 та частини 1 статті 23 Загальної декларації прав людини від 10 грудня 1948 року кожна людина має право рівного доступу до державної служби в своїй країні, кожна людина має право на працю, на вільний вибір роботи, на справедливі і сприятливі умови праці та на захист від безробіття.

Відповідно до частини 1 та частини 2 статті 6 Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, прийнятого 16 грудня 1966 року Генеральною Асамблеєю ООН та ратифікованого Україною 12 листопада 1973 року, держави, які беруть участь у цьому Пакті, визнають право на працю, що включає право кожної людини дістати можливість заробляти собі на життя працею, яку вона вільно обирає або на яку вона вільно погоджується, і зроблять належні кроки до забезпечення цього права. Заходи, яких повинні вжити держави-учасниці цього Пакту з метою повного здійснення цього права, включають програми професійно-технічного навчання і підготовки, шляхи і методи досягнення продуктивної зайнятості в умовах, що гарантують основні політичні і економічні свободи людини.

Також, стаття 24 Європейської соціальної хартії, ратифікованої Україною 14 вересня 2006 року, з метою забезпечення ефективного здійснення права працівників на захист у випадках звільнення Сторони зобов'язуються визнати: а) право всіх працівників не бути звільненими без поважних причин для такого звільнення, пов'язаних з їхньою працездатністю чи поведінкою, або поточними потребами підприємства, установи чи служби; б) право працівників, звільнених без поважної причини, на належну компенсацію або іншу відповідну допомогу. З цією метою Сторони зобов'язуються забезпечити, щоб кожний працівник, який вважає себе звільненим без поважної причини, мав право на оскарження в неупередженому органі.

Згідно статті 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Відповідно до частини 1 статті 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права.

Статтею 2 Конвенції № 111 від 25 червня 1958 року «Про дискримінацію у сфері праці і зайнятості» (ратифікована Україною 04 серпня 1961 року) передбачено, що кожний член Організації, для якого ця Конвенція є чинною, зобов'язується визначити й проводити національну політику, спрямовану на заохочення, методами, що узгоджуються з національними умовами й практикою, рівності можливостей та поводження стосовно праці й занять з метою викорінення будь-якої дискримінації з приводу них.

Будь-які заходи, спрямовані проти особи, відносно якої є обґрунтовані підозри чи доведено, що вона займається діяльністю, яка підриває безпеку держави, не вважаються дискримінацією за умови, що заінтересована особа має право звертатись до компетентного органу, створеного відповідно до національної практики (стаття 4 цієї Конвенції).

Отже, рішення суб'єкта владних повноважень стосовно звільнення працівників, не повинно допускати дискримінацію у праці.

Парламентська асамблея Ради Європи прийняла Резолюцію № 1096 «Про заходи щодо позбавлення від спадщини колишніх комуністичних тоталітарних систем», якою надала державам-членам Ради Європи рекомендації, яких слід дотримуватися при запровадженні процедурних заходів, які можуть бути сумісними з принципами демократичної та правової держави, якщо буде дотримано принцип індивідуальної вини, яка має бути доведена у кожному конкретному випадку, а особі яка піддається такій процедурі, буде гарантовано право на захист, презумпція невинуватості та право на оскарження до суду.

Встановлені згадуваною Резолюцією № 1096 підходи знайшли свій розвиток у практиці Європейського суду з прав людини (далі - ЄСПЛ), який уже неодноразово розглядав справи за наслідками схожих перевірок в інших державах (рішення від 14 лютого 2006 року у справі «Турек проти Словаччини», від 24 квітня 2007 року у справі «Матієк

проти Польщі», від 17 липня 2007 року у справі «Бобек проти Польщі», від 15 січня 2008 року у справі «Любох проти Польщі»).

У вказаних рішеннях ЄСПЛ наголошує, що зазначені заходи не можуть слугувати покаранням, оскільки це прерогатива кримінального права. Якщо норми національного закону допускають упровадження обмеження прав, гарантованих Конвенцією, то такі обмеження мають бути достатньо індивідуальні та мають відповідати критеріям доступності, а при розгляді зазначеної категорії справ мають бути дотримані всі стандарти справедливого судового розгляду та вимог, передбачених статтею 6 Конвенції щодо кримінальних проваджень. Зокрема, мають бути забезпечені всілякі гарантії, притаманні кримінальному переслідуванню. Такими гарантіями передусім має бути презумпція невинуватості (пункт 61).

Аналогічні стандарти люстраційних заходів напрацьовані Європейською комісією «За демократію через право» (Венеціанська комісія). Зокрема, у висновку CDL-AD (2012) 028 на запит Конституційного суду Македонії щодо люстраційного закону цієї країни зазначено, що вина повинна бути доведена в кожному конкретному випадку. Цей же висновок говорить про обов'язковість гарантування права на захист та презумпції невинуватості. Крім того, у цьому висновку вказано, що процедура розгляду стосовно перевірки та процедура оскарження повинні регулюватися дуже детально з метою дотримання принципів верховенства права та належної правової процедури. Висновок CDL-AD (2012) 028 вказує також на те, що найменування особи повинне публікуватися тільки після остаточного рішення з метою недопущення негативних наслідків публікації для репутації особи.

Аналогічний висновок Венеціанська комісія зробила і щодо люстрації в Албанії: «Особи, які наказували, вчиняли чи суттєво сприяли вчиненню серйозних порушень прав людини, можуть бути дискваліфіковані для зайняття певних посад; якщо організація вчиняла серйозні порушення прав людини, член, працівник чи агент вважатимуться такими, що брали участь у цих порушеннях, якщо вони були високопоставленими працівниками такої організації, крім випадків, коли вони покажуть, що не брали участі у плануванні, керівництві чи виконанні таких заходів, методів чи дій» (п.п. «h» п. 20 розділу 3 Висновку Венеціанської комісії щодо Закону про чистоту високопосадовців державних органів та виборних осіб Албанії №524/2009 від 13.10.2009 р.).

Отже, люстрація застосовується до осіб, які, перебуваючи на конкретній публічній посаді, відігравали важливу роль у вчиненні серйозних порушень прав людини, обіймали керівну посаду в організації, відповідальній за серйозні порушення прав людини, вчинили певні правопорушення у наведеному контексті.

Підстави, порядок, мета та сутність люстрації в національному та міжнародному правопорядках свідчить, що в контексті обставин даної конкретної справи люстрація є видом юридичної відповідальності, а отже, при її проведенні має бути дотриманий індивідуальний характер такої відповідальності, тобто вина працівника має бути доведена в кожному конкретному випадку.

Статтею 62 Конституції України встановлено, що особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду. Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину. Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується (стаття 8 Конституції України).

Застосовуючи норми Конституції України, як норми прямої дії, суд дійшов висновку, що вчинення особою заходів (та/або сприяння їх здійсненню), спрямованих на узурпацію влади Президентом України ОСОБА_2, підрив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини має бути доведено індивідуально у кожному конкретному висновку з наданням особі, яка піддається процедурі люстрації, гарантованого права на захист та право на оскарження відповідного рішення до суду.

Як слідує зі змісту наданих представниками Генеральної прокуратури України та Офісу Генерального прокурора заперечень та відзиву на позовну заяву, перевірка стосовно встановлення дій, рішень ОСОБА_1 спрямованих на узурпацію влади Президентом України ОСОБА_2, підрив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини не проводилась.

При цьому, відповідних доказів вчинення позивачем дій та заходів спрямованих на узурпацію влади Президентом України ОСОБА_2, підрив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини до суду не надано.

Щодо визначення посади позивача у відповідності до вимог Закону України «Про очищення влади», необхідно зазначити наступне.

Конституцією України, Законом України «Про прокуратуру» №1789 XII від 05 листопада 1991 р., що діяв на час набуття дії Закону України «Про очищення влади», не передбачено існування у системі органів прокуратури України територіального (регіонального) органу прокуратури України, як це передбачено положеннями Закону України

«Про очищення влади». Посада, яку обіймав позивач у спірний період (зокрема, заступник прокурора Луганської області) Закону України «Про очищення влади» не визначає.

Натомість, слід зауважити, що заборона, визначена Законом України «Про очищення влади» розповсюджується лише на посади керівника та заступника керівника територіального (регіонального) органу прокуратури України.

При цьому, у частині 1 статті 3 Закону України «Про очищення влади» закріплено переважно не посаду конкретної прокуратури, а визначено відповідний територіальний рівень прокуратури в єдиній системі органів прокуратури України.

Виходячи з системного аналізу норм законодавства України, керівниками територіальних органів прокуратури виступають прокурори областей, а заступники таких керівників заступники прокурорів областей. Про обґрунтованість такого аналізу норм законодавства свідчить прийняття Верховною Радою України у жовтні 2014 року Закону України «Про прокуратуру», який набрав чинності 15 липня 2015 року. Статтею 7 цього Закону вже на законодавчому рівні закріплено систему прокуратури України, яку становлять Генеральна прокуратура України, регіональні прокуратури, місцеві прокуратури, військові прокуратури, Спеціалізована антикорупційна прокуратура.

Отже, у відповідності до положень частини 1 статті 13 Закону України «Про прокуратуру» № 1789 XII від 05 листопада 1991 р., який діяв на час звільнення позивача, встановлено систему органів прокуратури та становлять: Генеральна прокуратура України, прокуратури Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя (на правах обласних), міські, районні, міжрайонні, районні в містах, а також військові прокуратури. У разі необхідності Генеральний прокурор України може створювати спеціалізовані прокуратури на правах обласних, міських, районних та міжрайонних прокуратур.

Так, згідно із положеннями частини 1 статті 7 Закону України «Про прокуратуру» № 1697 VII від 14 жовтня 2014 р., який набрав чинності 15 липня 2015 р. (в редакції на дату набрання чинності) визначено, що систему прокуратури України становлять: 1) Генеральна прокуратура України; 2) регіональні прокуратури; 3) місцеві прокуратури; 4) військові прокуратури.

У системі прокуратури України діють регіональні прокуратури, до яких належать прокуратури областей, Автономної Республіки Крим, міст Києва і Севастополя.

Регіональну прокуратуру очолює керівник регіональної прокуратури - прокурор області, Автономної Республіки Крим, міст Києва і Севастополя, який має першого заступника та чотирьох заступників (частини 1, 2 статті 10 Закону України «Про прокуратуру»).

Таким чином, регіональний поділ органів прокуратури визначено саме Законом України «Про прокуратуру» № 1697 VII від 14 жовтня 2014 р.

Водночас, положеннями Закону України «Про прокуратуру» № 1789 XII від 05 листопада 1991 р. не визначалось віднесення прокуратур області до територіальних або регіональних органів прокуратури.

Також колегію суддів враховано те, що 17 жовтня 2019 р. Європейський суд з прав людини виніс рішення у справі "Полях та інші проти України", заявниками у якій були колишні працівники органів прокуратури України, яких звільнено на підставі норм Закону України «Про очищення влади», та визнав порушення пункту 1 статті 6 та статті 8 Конвенції щодо всіх заявників.

У своєму рішенні ЄСПЛ зазначив, що люстрацію в Україні застосовували до дуже широкого кола осіб, вона призвела до звільнення заявників тільки на тій підставі, що вони обіймали посади на державній службі за часів президентства ОСОБА_3, та наголосив, що закон про люстрацію не встановив конкретних незаконних дій зазначених чиновників.

Суд встановив, що звільнення заявників було засновано на колективній відповідальності осіб, які працювали в державних установах під час правління Президента Януковича, незалежно від конкретних функцій, які вони виконували, і їх зв'язку з антидемократичними тенденціями та подіями, які відбулися в цей період (пункт 275 рішення).

Також Суд наголосив, що застосування заходів відповідно до Закону України «Про очищення влади» до заявників не передбачало будь-якої індивідуальної оцінки їх поведінки. Фактично ніколи не стверджувалося, що заявники самі робили якісь конкретні дії, що підривають демократичний контроль над верховенством закону, національну безпеку, оборону чи права людини. Вони були звільнені в силу закону тільки за те, що займали певні відносно високі пости на державній службі, в той час як Янукович був резидентом України. (пункт 294 рішення).

Таким чином, з урахуванням тлумачення, наведеного Європейським судом з прав людини, колегія суддів вважає, що звільнення з займаної посади, засноване на колективній відповідальності, без з'ясування конкретних виконуваних функцій та особистої участі особи в узурпації влади Президентом України ОСОБА_3, яке мало місце і у випадку позивача, не може бути визнано прийнятним в демократичному суспільстві.

Відповідно до частини 1 статті 235 Кодексу законів про працю України - у разі звільнення без законної підстави або незаконного переведення на іншу роботу працівник повинен бути поновлений на попередній роботі органом, який розглядає трудовий спір.

Підсумовуючи вищенаведене, колегія суддів доходить до висновку про необхідність задоволення позовної вимоги стосовно скасування наказу № 217к від 23.03.2015 р. про звільнення та поновлення ОСОБА_1 на посаді прокурора м.Києва. Поновленню позивач підлягає з 24 березня 2015 року, оскільки день звільнення є робочим днем.

Водночас, як наслідкові дії Міністерства юстиції України щодо внесення прізвища позивача до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади» за умови невиконання усіх законних процедур відповідачем при прийнятті оскаржуваного рішення з огляду на твердження позивача та позиції рішення Європейською комісією «За демократію через право» (Венеційська комісія) CDL-AD (2012)028 призводить до негативних наслідків для репутації позивача та неможливості реалізації ним конституційного права на працю.

Отже, оскільки стосовно позивача у Єдиному державному реєстрі осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади» міститься інформація про звільнення з підстав люстрації, а суд дійшов висновку про таку протиправність застосування до позивача, колегія суддів вбачає необхідним задоволення позову й в частині похідних вимог про зобов'язання Офісу Генерального прокурора проінформувати Міністерство юстиції України про відкликання відомостей про застосування до ОСОБА_1 заборони, визначеної ч. 3 ст. 1 Закону України «Про очищення влади», що сприятиме повному та ефективному захисту прав, свобод та інтересів позивача.

Щодо стягнення суми середнього заробітку за час вимушеного прогулу.

Згідно з частиною 2 статті 235 Кодексу законів про працю України, при винесенні рішення про поновлення на роботі орган, який розглядає трудовий спір, одночасно приймає рішення про виплату працівникові середнього заробітку за час вимушеного прогулу або різниці в заробітку за час виконання нижчеоплачуваної роботи, але не більш як за один рік. Якщо заява про поновлення на роботі розглядається більше одного року, не з вини працівника, орган, який розглядає трудовий спір, виносить рішення про виплату середнього заробітку за весь час вимушеного прогулу.

Судом встановлено, що справа розглядається більше року не з вини позивача.

З урахуванням зазначеного, суд вважає за необхідне частково задовольнити позовну вимогу щодо стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу, а саме: шляхом стягнення з прокуратури міста Києва на користь ОСОБА_1 суму середнього заробітку за час вимушеного прогулу за період з 24.03.2015 р. по 25.02.2020 р. з вирахуванням розміру обов'язкових платежів.

Так, відповідно до частини 1 статті 27 Закону України «Про оплату праці» встановлено, що порядок обчислення середньої заробітної плати працівника у випадках, передбачених законодавством, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Постановою Кабінету Міністрів України №100 від 08 лютого 1995 р. затверджено «Порядок обчислення середньої заробітної плати» (далі - Порядок), який застосовується у випадку виплати середньої заробітної плати за час вимушеного прогулу.

У пункті 21 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами законодавства про оплату праці» №13 від 24 грудня 1999 р. зазначено, що у випадках стягнення на користь працівника середнього заробітку за час вимушеного прогулу в зв'язку з незаконним звільненням або переведенням, відстороненням від роботи невиконанням рішення про поновлення на роботі, затримкою видачі трудової книжки або розрахунку він визначається за загальними правилами обчислення середнього заробітку, виходячи з заробітку за останні два календарні місяці роботи. При цьому, враховується положення Порядку обчислення середньої заробітної плати, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України №100 від 08 лютого 1995 р.

У всіх інших випадках збереження середньої заробітної плати середньомісячна заробітна плата обчислюється виходячи з виплат за останні 2 календарні місяці роботи, що передують події, з якою пов'язана відповідна виплата (абз. 3 п. 2 Порядку).

Абзацом 3 пункту 3 Порядку визначено, що усі виплати включаються в розрахунок середньої заробітної плати у тому розмірі, в якому вони нараховані, без виключення сум відрахування на податки, стягнення аліментів тощо, за винятком відрахувань із заробітної плати осіб, засуджених за вироком суду до виправних робіт без позбавлення волі.

Згідно з пунктом 5 Порядку, нарахування виплат у всіх випадках збереження середньої заробітної плати провадиться виходячи з розміру середньоденної (годинної) заробітної плати. Основою для визначення загальної суми заробітку, що підлягає виплаті за час вимушеного прогулу, є розрахована згідно з абзацом першим пункту 8 цього Порядку середньоденна (середньогодинна) заробітна плата працівника.

Відповідно до абзацу 1 пункту 8 Порядку - нарахування виплат, що обчислюються із середньої заробітної плати за останні два місяці роботи, провадяться шляхом множення середньоденного (годинного) заробітку на число робочих днів/годин, а у випадках, передбачених чинним законодавством, календарних днів, які мають бути оплачені за середнім заробітком. Середньоденна (годинна) заробітна плата визначається діленням заробітної плати за фактично відпрацьовані протягом двох місяців робочі (календарні) дні на число відпрацьованих робочих днів (годин), а у випадках, передбачених чинним законодавством, - на число календарних днів за цей період.

Після визначення середньоденної заробітної плати, як розрахункової величини для нарахування виплат, працівнику здійснюється нарахування загальної суми середнього заробітку за час вимушеного прогулу, яка обчислюється шляхом множення середньоденної заробітної плати на середньомісячне число робочих днів у розрахунковому періоді (абзац 2 пункту 8 Порядку).

Зміст вищенаведених правових актів дає підстави для висновку про те, що у випадках стягнення середньої заробітної плати за час вимушеного прогулу судом має бути визначений період вимушеного прогулу, останнім днем якого завжди є день ухвалення рішення суду як акту правосуддя, з яким відбулося врегулювання публічно-правового спору, про який зазначено в адміністративному позові, і вирішено завдання адміністративного судочинства, або день поновлення позивача на роботі, та середньоденний заробіток позивача.

Отже, суд визначає суму коштів, яка стягується з прокуратури міста Києва.

Слід зауважити, що ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 30 січня 2020 р. по справі № 804/5496/15 суд ухвалив витребувати у другого відповідача (прокуратура м.Києва) довідку про розмір середньої заробітної плати ОСОБА_1 за останні два календарні місяці роботи, що передують винесенню наказу №217к від 23.03.2015 р., а також розрахунок суми середньої заробітної плати ОСОБА_1 за час вимушеного прогулу з дня звільнення позивача із займаної посади, однак відповідачем 2, як суб'єктом владних повноважень, вимоги вказаної ухвали не виконано та витребувані документи до суду не надано.

Водночас, згідно наданої ОСОБА_1 до позовної заяви довідки про доходи за №18/211 від 08.04.2015 р., що видано прокуратурою м.Києва за січень 2015 року суд встановив, що позивачу було нараховано 8526, 00 грн. (за січень 2015 р.) + 8526, 00 грн. (за лютий 2015 р.) : на 40 робочих днів = 426, 30 грн. - розмір середньоденної заробітної плати.

Таким чином, оскільки середньоденне грошове забезпечення ОСОБА_1 на момент звільнення складало 426, 30 грн., то зазначену суму слід помножити на 1231 робочих днів, за період з 24 березня 2015 року по 25 лютого 2020 року (період вимушеного прогулу), що дорівнює 524 775, 30 грн.

Водночас, зі змісту наданої ОСОБА_1 до суду завіреної копії трудової книжки судом встановлено, що з 14.04.2015 р. позивач був прийнятий на роботу до Національного авіаційного університету (код ЄДРПОУ 01132330) та по теперішній час працює у відповідному навчальному закладі.

У відповідності до положень пункту 32 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику розгляду судами трудових спорів» за №9 від 06.11.1992 р., оскільки згідно зі ст.235 КЗпП оплаті підлягає вимушений прогул, вимоги працівника про стягнення середнього заробітку за час затримки розрахунку підлягають задоволенню в тому разі і за той період, коли з вини власника або уповноваженого ним органу була затримана видача трудової книжки або неправильне формулювання причин звільнення в трудовій книжці перешкоджало працевлаштуванню працівника.

При присудженні оплати за час вимушеного прогулу зараховується заробіток за місцем нової роботи (одержана допомога по тимчасовій непрацездатності, вихідна допомога, середній заробіток на період працевлаштування, допомога по безробіттю), який працівник мав в цей час.

Так, зі змісту наданих до суду позивачем довідок, що видані Національним авіаційним університетом (код ЄДРПОУ 01132330) за №661/664 від 17.12.2019 р., за №661/665 від 17.12.2019 р., за №661/666 від 17.12.2019 р., за №661/667 від 17.12.2019 р., за №661/668 від 17.12.2019 р., за №661/40 від 21.01.2020 р., за №661/137 від 19.02.2020 р. слідує, що за період з квітня 2015 року по січень 2020 року ОСОБА_1 було нараховано заробітну плату на загальну суму 487 677, 57 грн.

Отже, з урахуванням приписів ст. 235 Кодексу законів про працю України та п. 32 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику розгляду судами трудових спорів» за №9 від 06.11.1992 р., суму нарахованої позивачу заробітної плати під час роботи у вищезазначеному навчальному закладі (487 677, 57 грн.) слід вирахувати із попередньої розрахованої судом суми середньої заробітної плати за час вимушеного прогулу із одночасним вирахуванням із такої суми періоду, коли позивач не був працевлаштований, то отримана сума становить 31 129, 53 грн.

При цьому, до вищезазначеної суми слід додати суму середнього заробітку за фактичний час вимушеного прогулу ОСОБА_4, зокрема, за період, коли позивач не був працевлаштований, а саме: з 24.03.2015 р. по 13.04.2015 р.

Кількість робочих днів у вказаний вище період вимушеного прогулу позивача (11.04.2015 р.- 13.04.2015 р. - святкові і неробочі дні), становить 14 днів, у зв'язку з чим відповідна сума середнього заробітку за час вимушеного прогулу (тобто, у період з 24.03.2015 р. по 13.04.2015 р.) позивача становить 5 968, 20 грн., яку суд також вважає за

доцільне стягнути на користь позивача.

Таким чином, загальна сума середнього заробітку за час вимушеного прогулу позивача з вирахуванням нарахованої ОСОБА_1 заробітної плати у навчальному закладі становить 37 097, 73 грн.

Вказані кошти підлягають стягненню з прокуратури м.Києва, оскільки такий відповідач є роботодавцем позивача і з держаних асигнувань якого буде стягнута сума заробітку за час вимушеного прогулу.

Відповідно до частини 1 статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України - доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Згідно з частинами 1, 2 статті 76 Кодексу адміністративного судочинства України встановлено, що достатніми є докази, які у своїй сукупності дають змогу дійти висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування. Питання про достатність доказів для встановлення обставин, що мають значення для справи, суд вирішує відповідно до свого внутрішнього переконання.

Частиною 1 статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України визначено, що кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

У відповідності до частини 2 статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України, в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача. У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилається на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні (стаття 90 Кодексу адміністративного судочинства України).

Оцінюючи правомірність дій та рішень суб'єктів владних повноважень, суд керується критеріями, закріпленими у статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України, які певною мірою відображають принципи адміністративної процедури.

З огляду на вищевикладене, колегія суддів доходить до висновку, позов ОСОБА_1 до Офісу Генерального прокурора, прокуратури м.Києва про скасування наказу №217к від 23.03.2015 року, поновлення на посаді, стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу та зобов'язання вчинити певні дії - підлягає частковому задоволенню.

Підстави для розподілу судових витрат, у відповідності до статті 139 Кодексу адміністративного судочинства України, у суду відсутні.

Відповідно до пункту 2, пункту 3 частини 1 статті 371 Кодексу адміністративного судочинства України, негайно виконуються рішення суду про присудження виплат заробітної плати, іншого грошового утримання у відносинах публічної служби - у межах суми стягнення за один місяць, а також поновлення на посаді у відносинах публічної служби.

З огляду на викладене, колегія суддів вважає за необхідне допустити до негайного виконання рішення суду в частині стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу у межах суми стягнення за один місяць у розмірі 9804, 90 грн. та допустити до негайного виконання рішення суду в частині поновлення ОСОБА_1 на посаді прокурора м.Києва.

Згідно з ч. 5 ст. 250 Кодексу адміністративного судочинства України, датою ухвалення судового рішення в порядку письмового провадження є дата складення повного судового рішення.

Керуючись ст. ст. 139, 241-246, 250 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, -

ВИРІШИВ:

Позовну заяву ОСОБА_1 (АДРЕСА_1 ; РНОКПП НОМЕР_1) до Офісу Генерального прокурора (01011, м.Київ, вул. Різницького, 13/15; код ЄДРПОУ 00034051), прокуратури м.Києва (03150, м.Київ, вул. Предславинська, 45/9; код ЄДРПОУ 02910019) про скасування наказу №217к від 23.03.2015 року, поновлення на посаді, стягнення

середнього заробітку за час вимушеного прогулу та зобов'язання вчинити певні дії - задовольнити частково.

Визнати протиправним та скасувати наказ Генерального прокурора України №217к від 23.03.2015 р. про звільнення ОСОБА_1 з посади прокурора міста Києва.

Поновити ОСОБА_1 на посаді прокурора міста Києва з 24 березня 2015 року.

Стягнути з прокуратури міста Києва (03150, м.Київ, вул. Предславинська, 45/9; код ЄДРПОУ 02910019) на користь ОСОБА_1 (АДРЕСА_1 ; РНОКПП НОМЕР_1) суму середнього заробітку за час вимушеного прогулу за період з 24.03.2015 р. по 25.02.2020 р. у розмірі 37 097, 73 (тридцять сім тисяч дев'яносто сім гривень сімдесят три копійки), з врахуванням розміру обов'язкових платежів.

Зобов'язати Офіс Генерального прокурора проінформувати Міністерство юстиції України (01001, м.Київ, вул. Архітектора Городецького, 13, код ЄДРПОУ 00015622) про відкликання відомостей про застосування до ОСОБА_1 заборони, передбаченої ч. 3 ст. 1 Закону України «Про очищення влади».

У задоволенні іншої частини позовних вимог - відмовити.

Допустити до негайного виконання рішення суду в частині поновлення ОСОБА_1 на посаді прокурора міста Києва.

Допустити до негайного виконання рішення суду в частині стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу у межах суми стягнення за один місяць у розмірі 9804, 90 гривень (дев'ять тисяч вісімсот чотири гривні 90 копійок).

Рішення суду набирає законної сили відповідно до вимог статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України та може бути оскаржене в строки, передбачені статтею 295 Кодексу адміністративного судочинства України.

До дня початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи рішення суду оскаржується до Третього апеляційного адміністративного суду відповідно до підпункту 15.5 пункту 15 Розділу VII Перехідних положень Кодексу адміністративного судочинства України.

Повний текст рішення складений 25 лютого 2020 року.

Головуючий суддя

Н.В. Боженко

Суддя

С.І.Озерянська

Суддя

І.О. Верба

КИЇВ ВЛАСТЬ